

Buletin lunar

“BUNA VESTIRE”

Saint Mary Romanian Orthodox Church
555 S Walnut St., Anaheim, CA, 92802
Phone number: 714-776-1972

Programul serviciilor religioase:

- În fiecare vineri seara de la ora 7 pm— **Slujba Acatistului**
- Sâmbăta seara și în ajunul sărbătorilor de la ora 7 pm— **Vecernie**
- Duminica și în zilele când sunt sărbători de la ora 9.30 am— **Slujba Acatistului**, iar de la ora 10 am—**Sfânta Liturghie**
- **Spovedanie**— în fiecare seară după slujbă
- Pentru evenimente precum nunți sau botezuri se stabilește o întâlnire personală cu Părintele în vederea datelor disponibile și a altor detalii legate de eveniment
- Pentru parastase se sună la numărul parohiei pentru verificarea orelor când sunt stabilite

Evenimente în Februarie

Februarie 2—Întâmpinarea Domnului

La 40 de zile după Nașterea Domnului Iisus Hristos din Fecioara Maria, cinștim ziua aducerii Pruncului Iisus la templul din Ierusalim, de Preasfânta Lui Maică și de Dreptul Iosif, care ascultau și împlineau porunca Legii vechi. În această zi bătrânul Simeon, mișcat de Duhul Sfânt, a venit și el la templu, unde i s-a împlinit, înainte de moarte, așteptarea de a-L vedea pe Mesia, precum i se făgăduise. El a văzut, în Pruncul adus la templu, mântuirea pe care Dumnezeu a dăruit-o lumii, mai presus decât toată puterea Legii vechi. Bucuros de această descoperire, bătrânul Simeon a venit în întâmpinarea Pruncului Iisus și, luându-L în brațe, plin de recunoștință, a înălțat minunata lui cântare: „Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne...” Pentru el, Hristos este *mântuirea* trimisă de Dumnezeu în lume, Hristos este *Lumina tuturor popoarelor*, Hristos este *slava* vechiului Israel, dar mai ales a noului Israel, poporul creștinilor.

Simeon propovăduiește și despre pătimirea pe care o va avea Maica lui Dumnezeu la vremea Răstignirii Domnului, zicând: „Încă și prin sufletul tău va trece sabie” (Luca 2, 35), adică atunci când Îl va vedea pe Iisus răstignit, sufletul ei va fi cuprins de o durere cumplită și de o mare întristare, fiind străpuns ca și cu o sabie. La Întâmpinarea Domnului a fost de față și Prorocița Ana, fiica lui Fanuel, înaintată în vârstă, care ziua și noaptea stăruia în templu, în rugăciune și post. Ea a mulțumit lui Dumnezeu, văzându-L îmbrăcat în trup omenesc pe Mesia Cel așteptat, spre mântuirea lumii. Mântuitorul împlinește porunca Legii vechi, în numele nostru al tuturor, ca să ne facă pe toți liberi față de Legea veche, dar totodată ne cheamă și să primim Legea cea nouă, puterea de mântuire a credinței în El, mai tare decât Legea veche, puterea de mântuire a tuturor popoarelor lumii. Astfel, fiecare creștin este chemat să întâmpine pe Pruncul Iisus și să-L primească, rostind

ca și Simeon: „*Ochii mei, Stăpâne, au văzut mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor*” (Luca 2, 29). Rugăciunea Dreptului Simeon nu vrea să spună numai că acela care a primit pe Iisus poate muri în pace, ci înseamnă și că cel ce a primit pe Iisus și puterea Lui de mântuire are cu sine puterea de a trăi și viața de aici împăcat cu Dumnezeu, departe de robia păcatului și liber de tirania celui rău.

(www.basilica.ro)

Februarie 16—St. Nicholas, Equal of the Apostles and Archbishop of Japan

Saint Nicholas, Enlightener of Japan, was born Ivan Dimitrievich Kasatkin on August 1, 1836 in the village of Berezovsk, Belsk district, Smolensk diocese, where his father served as deacon. At the age of five he lost his mother. He completed the Belsk religious school, and afterwards the Smolensk Theological Seminary. In 1857 Ivan Kasatkin entered the Saint Peterburg Theological Academy. On June 24, 1860, in the academy temple of the Twelve Apostles, Bishop Nectarius tonsured him with the name Nicholas. On June 29, the Feast of the foremost Apostles Peter and Paul, the monk Nicholas was ordained deacon. The next day, on the altar feast of the academy church, he was ordained to the holy priesthood. Later, at his request, Father Nicholas was assigned to Japan as head of the consular church in the city of Hakodate.

At first, the preaching of the Gospel in Japan seemed completely impossible. In Father Nicholas's own words: “the Japanese of the time looked upon foreigners as beasts, and on Christianity as a villainous sect, to which only villains and sorcerers could belong.” He spent eight years in studying the country, the language, manners and customs of the people among whom he would preach. In 1868, the flock of Father Nicholas numbered about twenty Japanese. At the end of 1869 Hieromonk Nicholas reported in person to the Synod in Peterburg about his work. Returning to Japan after two years in Russia, he transferred some of the responsibility for the Hakodate flock to Hieromonk Anatolius, and began his missionary work in Tokyo. In 1874, Bishop Paul of Kamchatka arrived in Tokyo to ordain as priests several Japanese candidates recommended by Archimandrite Nicholas. At the Tokyo Mission, there were four schools: for catechists, for women, for church servers, and a seminary. At Hakodate there were two separate schools for boys and

Girls In the second half of 1877, the Mission began regular publication of the journal “Church Herald.” By the year 1878 there already 4115 Christians in Japan, and there were a number of Christian communities.

Archimandrite Nicholas was consecrated bishop on March 30, 1880 in the Trinity Cathedral of Alexander Nevsky Lavra. Returning to Japan, he resumed his apostolic work with increased fervor. He completed construction on the Cathedral of the Resurrection of Christ in Tokyo, he translated the service books, and compiled a special Orthodox theological dictionary in the Japanese language.

On February 3, 1912, Archbishop Nicholas departed peacefully to the Lord at the age of seventy-six. The Holy Synod of the Russian Orthodox Church glorified him on April 10, 1970, since the saint had long been honored in Japan as a righteous man, and a prayerful intercessor before the Lord.

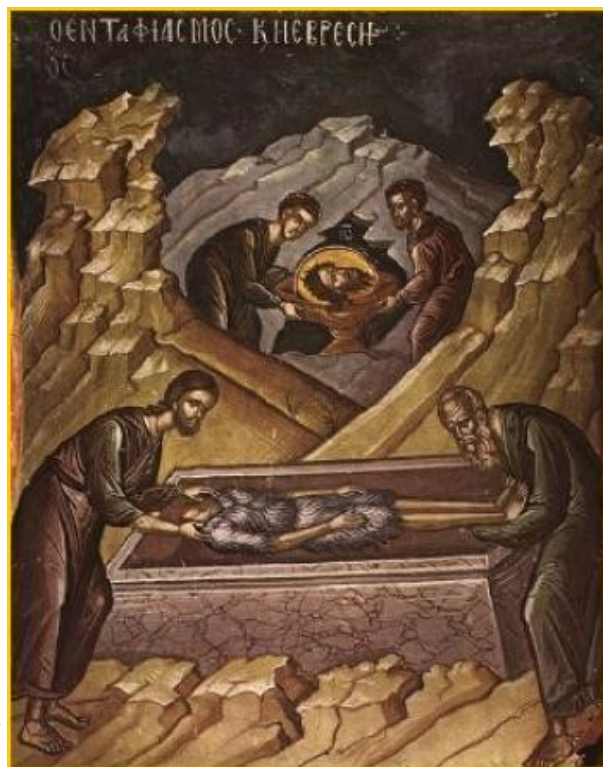
(www.oca.org)

Februarie 24—Întâia și a doua aflare a capului Sf. Proroc Ioan Botezătorul

În acea vreme, Sfântul Ioan era întemnițat în castelul lui Irod de la Maherus. Ioan îl muștrase pe Irod pentru traiul lui nelegiuit cu Irodiada, care era soția fratelui său. În ura ei de moarte, Irodiada a sfătuit-o pe Salomeea, fiica ei, care dansase și plăcuse oaspeților și îndeosebi lui Irod, să ceară de la acesta capul Botezătorului ca răsplată. Pentru că se temea ca Botezătorul ar putea învia dacă trupul ar fi fost îngropat alături de cap, Irod nu a dat ucenicilor decât trupul sfântului, care a fost îngropat în Sevastia. Capul a fost îngropat de Irodiada în curtea sa, la mare adâncime. Sfânta Ioana, femeia dregătorului lui Irod, este cea care a luat capul Sfântului Ioan Botezătorul din curtea Irodiadei și l-a îngropat la Ierusalim, în muntele Eleonului, într-un vas de lut. Aceasta e socotită cea dintâi aflare a sfântului cap. După un timp, un proprietar bogat și slăvit a crezut în Hristos, și lepădând poziția socială și toată deșertăciunea acestei lumi, s-a făcut monah luându-și numele de Inochentie. Ca monah, el s-a sălășluit chiar la locul unde se afla îngropat capul Botezătorului Ioan.

Dorind să-și zidească o chilie, el a săpat adânc și a descoperit un vas de pământ în care se afla un cap, ce prin descoperire dumnezeiască a aflat că este al lui Ioan Botezătorul. El a cinstit cu evlavie acele sfinte moaște, apoi le-a îngropat la loc acolo unde le-a găsit.

Capul Sfântului Ioan Botezătorul a fost prezent aici până în vremea Sfinților Împărați Constantin și Elena, când, prin doi monahi, cinstitul cap a ajuns la Emesa, în Siria, la un olar. În anul 453, episcopul Uranie al Emesei, l-a așezat în biserica din această cetate. Aceasta este

socotită a doua aflare a cinstitului cap al Botezătorului. (www.crestinortodox.ro)

Ce putere are sfințirea casei! O minune cutremurătoare ce arată cât de importantă este sfințirea casei!

Știm că lumea e ocrotită de un înger al lui Hristos, la fel și fiecare țară, oraș sau sat. Sfințind apartamentul sau casa, preotul îl cheamă pe Duhul Sfânt prin rugăciunile sale și alungă duhurile rele dintr-o încăpere. Aceasta este sfințită, dedicată Domnului și se află sub ocrotirea îngerului localității respective. Îngerul ocrotește locuința cu condiția ca acolo să se trăiască normal, potrivit moralei creștine.

Îmi amintesc un caz: Slujeam la o parohie în raionul Iuretk, regiunea Ivanovo. La bucătărie lucra o femeie pe nume Raisa. Ea povestea că bărbatul ei era bețiv, se bătea, injura. S-a ajuns până acolo încât nu se mai putea locui cu el în aceeași casă. Raisa spunea: „Am chemat atunci preotul și a sfințit casa. Seara a venit soțul meu de la serviciu, iar eu mă temeam ca nu cumva să-și dea seama că s-a sfințit casa. La un moment dat nu l-am mai văzut. Au trecut cam 15 minute și am hotărât să ies afară să văd ce se întâmplă. Se culcase în paie. Nu era beat. L-am întrebat atunci de ce stă acolo și l-am poftit în casă. El mi—a spus: Nu pot, nu am

loc acolo». Eu am insistat să intre. El s-a târât atunci până în casă, a tras pe podea aparatul radio și a spus: «Aici, pe dușumea, mă simt mai bine». Atunci m-am minunat câtă putere poate avea sfințirea unei case».

Nu demult o fată mi-a povestit că se afla în apartament, singură, pe când părinții erau plecați în concediu. Noaptea s-a trezit și a văzut cum dinspre televizor venea spre ea o figură albă...

S-a speriat foarte tare atunci. Nu a putut să mai doarmă și s-a rugat toată noaptea.

M-a chemat să sfințesc apartamentul. La câteva zile după sfințire au venit și părinții. Ei sunt necredincioși, mama nefiind botezată. Mama, de îndată ce a intrat în casă, s-a oprit în prag și a spus: „Ce s-a întâmplat? Nu recunosc apartamentul. Ce ai făcut aici?”

Fata i-a explicat totul. Mama a văzut apoi pe perete semnele în formă de cruce și a zis: „Să nu-i spui tatălui tău, că se va supăra”.

Sigur că puterile demonice care trăiesc în om simt dacă apartamentul sau casa este sfințită. Ele nu mai pot locui acolo, căci le arde focul harului. Când se spune că în casă locuiește un spirit înseamnă că într-o casă nesfințită locuiește un demon. Există oameni fără minte care bagă înaintea de toate o pisică în casă, și nu icoane sau cărți sfinte. Nu sfinșesc casa cu apa sfințită, ci încearcă să facă pace cu duhul rău de acolo. Aceasta se întâmplă destul de des, din păcate.

Nu demult am sfințit o grădiniță, iar acolo erau cam 400 de copii. Am sfințit toate încăperile, iar în una nu am putut intra, fiindcă nu găseau cheia. Ce se întâmplase, de fapt? Tocmai în această încăpere avuseseră loc ședințe spiritiste..., iar acea cameră așa a și rămas, nesfințită.

(Parintele Ambrozie Iurasov. Indrumar crestin pentru vremurile de azi, Ed. Sophia | crestinortodox.ro)

Care lucru este mai important pentru mântuirea sufletului?

Iar eu o să te întreb ceva, dragul meu tovarăș de drum, și răspunsul pe care mi-l dai mie ți l-ai dat în același timp și ție. Ce este, așadar, mai important pentru nou născut? Hrana, sau încălzirea, sau baia, sau ocrotirea? Poți spune că una dintre ele este mai importantă decât alta, dar trebuie să recunoști că toate patru sunt foarte importante pentru dezvoltarea corectă a copilului. Sufletul unui om care s-a deșteptat și s-a

pocăit e ca un nou-născut. Adu-ți aminte cum i-a vorbit Hristos lui Nicodim despre nașterea din nou a omului. Sufletul nou-născut are nevoie și să fie hrănit cu învățătura lui Hristos, și să se curățească prin post și rugăciune, și să se încălzească prin dragostea față de Ziditorul său, și să se păzească cu luare-aminte prin controlul gândurilor și al dorințelor de toate săgețile și pieirile. Nu ne-a vestit, oare, Mântuitorul prin apostolii Săi: dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele? Nu a zis: păziți o poruncă, ci: păziți poruncile, adică pe toate. Iar poruncile lui Hristos privesc ostenele noastre pentru propriul suflet. Nu o singură osteneală, ci multe ostenele. Tu ești pomicultor cunoscut. Câte ostenele nu îți dai pentru un singur pom? Și pe nici unul nu îl lăsăm. Și atunci, cum să lăsăm noi fie și o singură osteneală pentru sufletul nostru, singura noastră avere pe care mormântul nesătul nu o înghite? Iată, tu ai găsit de cuviință că pentru sufletul tău era de trebuință și un pelerinaj la Ierusalim. Aceasta nu este o poruncă răspicată a lui Dumnezeu, și totuși tu, din dragoste față de Domnul tău și pentru sufletul tău, ai luat asupra-ți și osteneala aceasta. Și atunci, cum să trecem peste o poruncă răspicată a

Mântuitorului nostru ca peste un lucru de mică însemnătate?

Pace ție și bucurie de la Domnul! Sfântul Nicolae Velimirovici

(Extras din "Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi", Ed. Sofia, pag. 32-33) www.ganduridinierusalim.com

Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie—partea VIII-a

Ce este Ectenia mare?

Este o rugăciune rostită de diacon, din mijlocul bisericii sau de un preot din altar și alcătuită din mai multe cereri pentru felurite trebuințe sufletești și materiale ale obștii credincioșilor. La fiecare dintre aceste cereri, credincioșii (strana, cântăreții sau corul) răspund: "Doamne miluiește!", strigăt pios după ajutorul Lui Dumnezeu. Ectenia mare o găsim și la începutul altor slujbe, ca Vecernia și Utrenia etc.

Ce sunt Antifoanele care urmează după Ectenia Mare și ce închipuie?

Sunt trei imne cântate pe rând de cele două strane. Dintre acestea unele au fost alcătuite de împăratul bizantin Justinian în cinstea Mântuitorului. Fiind alcătuite parte din versete din Psalmi, parte din cântări ale Legii Noi, Antifoanele ne duc cu gândul la vremea când Mântuitorul venise pe pământ, era în lume, dar lumea încă nu-L cunoștea. Ele închipuie vremea dinaintea de Sf. Ioan Botezătorul, dinaintea de a se aprinde Lumina (Ioan 1, 8-10), când era încă nevoie de prooroci care să vestească venirea Domnului. De aceea se cântă la Antifoane psalmii profetici, în care se proorocește această venire.

Fericirile alcătuiesc Antifonul din urmă. Ele fac parte din cea dintâi cuvântare mare (Predica de pe munte), ținută de Mântuitorul Hristos oamenilor (Matei 5, 3-12) și închipuie începerea lucrării în lume a Domnului. Deschiderea ușilor împărătești la sfârșitul Antifonului al treilea arată că Mântuitorul iese din taina vieții necunoscute de până acum și Se arată lumii.

Ce închipuie Vohodul cel mic sau ieșirea cu Sfânta Evanghelie?

Închipuie ieșirea Mântuitorului în lume, spre propovăduirea Evangheliei. Sf. Evanghelie întruchipează pe Hristos însuși; de aceea cântăm acum: "Veniți să ne închinăm și să cadem la Hristos". Luminile care sunt purtate înainte închipuie pe Sfântul Ioan Botezătorul și Întemernicitorul, cel care a pregătit calea Domnului (Marcu 1, 2-3), și pe toți proorocii Legii Vechi, care au prevestit venirea Lui.

Sfaturi duhovnicești

- Masa lunară va fi pe data de **17 Februarie**
- Fiecare familie trebuie să aibă un **pledgi lunar**. Cardurile de pledgi le găsiți la epitropi. Cei care plătesc pledgiul sunt membrii ai bisericii noastre și pot participa la Adunarea Generală.
- De asemenea, și doamnele au o cotizație lunară la Reuniunea de Doamne. Încercați să fiți la zi.
- Aducem aminte că mesele lunare nu sunt mese caritabile, ci sunt mese de susținere și suport financiar a Parohiei noastre.
- În timpul Sfintei Liturghii, stați cu copiii în biserică, nu-i țineți prin curte. După Sfânta Împărtășanie toți copiii să meargă la Școala Duminicală în clasa pentru vârsta aferentă fiecăruia. Aduceți-i regulat, să nu lipsească.